

”Pääsee kuin koira veräjästä”

(Matt. 27:11-32)

Olet ehkä silloin tällöin huomannut närkästyneesi, kun olet lukenut uutisia erilaisten rikosten tuomioista. Monta kertaa on voinut tulla tunne epäoikeudenmukaisuudesta tai mitättömän mittaisista tuomioista suhteessa rikosten vakavuuteen. Hiljattain kuuntelin haastattelua sakkotuomionsaaneesta varakkaasta liikemiehestä. Valituksen jälkeen 64000 euron sakkotuomio oli pudonnut 5000 euroon. Ja valituksen yksi pointeista oli, että tämä oli toinen sakko tälle vuodelle.

”Pääsee kuin koira veräjästä” sanonta pätee turhan usein tuomiouutisiin. Barabbas (arameaksi bar 'abba) oli sen miehen lisänimi, jonka Pilatus kansan vaatimuksesta vapautti Jeesuksen sijasta juutalaisten pääsiäisjuhlien aikaan. Evankeliumin mukaan hän oli ”kuuluisa vanki”, ”rosvo” ja yksi vangituista kapinoitsijoista, jotka kapinan aikaan olivat tehneet murhan. Ilmeisesti hän siis oli kansallinen kiihkoilija, ns. selootti, joka oli syyllistynyt roomalaisvastaiseen terrorismiin. Roomalaisilla maaherroilla oli armahdusoikeus, jonka käyttäminen juutalaisten pääsiäisjuhlan, vapauden juhlan aikaan, oli varsin luonteavaa. ”Päästä meille Barabbas” kaikui niiden ihmisten suusta, jotka muutamaa päivää aiemmin olivat huutaneet ”Hoosiannaa” Jeesukselle. Niin hetkessä voi tuuli kääntyä ja mieli muuttua. Niinhän muuttui Pietarinkin mieli, kun hän muutama tunti Jeesuksen vangitsemisen jälkeen peloissaan väitti, ettei tuntenut koko miestä. Häden ja pelon hetkellä koettaa löytää sen aidan, joka on matalin, sen veräjän, jonka sarana ei narahda ja selän, jonka taakse piiloutua. Sellainen toiminta on aina ollut osa ihmisyyttä. Eihän kumpikaan ei Aatami eikä Eevakaan myöntänyt syyllisyyttään; nainen syytti kääremettä ja mies naista ja samalla Jumalaakin (nainen, jonka Sinä minulle annoit...)

Oikeudenmukaisuuden idea on istutettu meihin jo luomisessa. Jos joku pääsee kuin koira veräjältä, emme tahdo mitenkään sitä ymmärtää, närkästyimme ja kiukkuamme, vaikka asia ei meihin varsinaisesti liittyisikään. On hyvä, että koemme niin. Silloin tiedämme olevamme elossa myös eettisesti. Jos mikään ei hetkauttaisi, olennainen osa ihmisyyttämme olisi jäädyksissä. Niin kauan kuin oikeudenmukaisuus elää meissä, niin kauan kuin välitämme mitä itselle ja toisille ihmisille tapahtuu, niin kauan kuin vääryys ei saa kaikkea valtaa, niin kauan kuin omatuntonne toimii ja tarvittaessa soimaa niin kauan on toivoa. Sille toivon tielle saamme vahvaa evästä pääsiäisen ajan tapahtumien jalanjäljissä ja Häneltä itseltään, joka vakuuttaa:” Sinun syntisi on annettu anteeksi ja mene rauhaan.

MUISTIINPANOJA
